

OZ malíček dlhodobo pracuje s predčasne narodenými deťmi a ich rodinami a podáva im pomocnú ruku pri zvládaní životnej cesty. Keď sa dieťaťko vypýta z bruška skôr, čaká ho dlhá a náročná cesta, kým sa dostane do náručia svojich rodičov. Niekedy si však do svojho života nesie menšie či väčšie následky svojho skorého príchodu na tento svet. Nie vždy tejto situácii okolie rozumie, preto si v Malíčku nesmierne vážime iniciatívu autorky Lucie Senajovej Dobrodenkovej v spojení s kresbami Eleny Rabčanovej pretaviť ilustráciu života jednej rodiny s predčasniatkom prienikom reality s literárnou fikciou do tejto vzácnej publikácie O Rudkovi so šmatlavým jazýčkom.

Každé dieťa je výnimočné. Keď sa narodí, dostáva do vienka danosti, vlastnosti, charakteristické povahové črty, z každého postupne vyrastie jedinečná osobnosť. Na tento svet prichádzajú aj detičky rôzne skoro pred stanoveným termínom pôrodu, v dôsledku čoho sa stanú niektoré z nich „výnimočné“. Sú to deti inak obdarené.

A takým je v tomto príbehu aj malý Rudko, ktorý so svojimi rodičmi prechádza životom, situáciami, ktoré sú súčasťou každej rodiny s dieťaťkom – bežný deň v domácnosti, vychádzka, hra v parku, stretnutia s kamarátmi, čítanie rozprávok pred spaním, čas v detskom kolektíve... Inakosť Rudkovho sveta oproti ostatným deťom je jeho ojedinelý prejav, ktorému rozumejú len najbližší. Iní nie. Práve tu nastáva moment, keď kniha poodhaľuje Rudkov svet a pokúša sa vysvetliť jednotlivé situácie tým, pre ktorých by inak zostal skrytým a možno i nepochopiteľným.

Porozumieť deťom s rôznymi formami znevýhodnenia a ich rodinám býva náročné. Najmä pre tých, ktorí sa s tým doteraz nestretli. Kniha preto

ponúka sprievodcu rôznymi situáciami a pomocníka na pochopenie rozličných momentov i prejavov detí ako Rudko, inak obdarených. Stáva sa tak prínosom pre iné rodiny s predčasniatkom, ale aj pre okolitý svet, ktorý im chce lepšie porozumieť.

Každé dieťa má zažiť pocit prekonania samého seba a dosiahnutia osobného úspechu. Tak ako Rudko na konci druhého príbehu. Rodiny ako Rudkova túžia pripraviť svoje dieťa na inklúziu do spoločnosti v čo najvyššej kvalite, aby mali rovnocenné miesto medzi ostatnými.

OZ malíček vyjadruje poďakovanie za tento knižný počin a praje mu veľa čitateľov, ktorí prostredníctvom Rudka spoznajú ďalší „jazyk“.

Ľubica Kaiserová
predsedníčka a štatutárna zástupkyňa
OZ malíček – podporujeme predčasne narodené deti

malíček
podporujeme predčasne narodené deti

Rudko rástol v maminom brušku,
no posledné týždne mu tam už bolo
akosi ťažko. „Idem sa pozrieť
na mamu,“ rozhodol sa. A tak sa
narodil o dva mesiace skôr.
Po veľmi dlhom pôrode bol celý
zošúverený a pripomínal malé
sušené hrozienko. Pre mamu a tata
bol však tým najkrajším bábätkom
na svete.

Veľa spinkal, rád sa nosil na rukách i v šatke. Miloval mamino mliečko a jej hlas, keď mu hovorila básničky. A na prvý pohľad vyzeral ako iné bábätká.

Predstav si sušené hrozienko. Rudko mal po narodení veľmi podobnú pokožku. Tenučkú, pokrčenú a jemnú. To preto, lebo sa v maminom tele nevyvíjal tak dlho, ako by mal. Zvyčajne sú bábätká v brušku 40 týždňov, potom sú už dostatočne veľké a silné. A ich pleť si môžeš predstaviť ako šupku broskyne.

Aký dlhý čas si strávil/strávila ty v maminom brušku? Opýtaj sa svojich rodičov.

Na dieťatku nemusí byť hneď po narodení vidieť, že ničो nie je v poriadku. Neraz sa rodičia až po mesiacoch dozvedia, že ich bábätko sa bude vyvíjať inak ako ostatné. Mnohé deti po narodení mamy dojčia, teda im dávajú vlastné mliečko. Iným deťom mamy či otcovia s láskou pripravujú mliečko do fľašky a sú aj deti, ktoré sa narodili veľmi, veľmi drobné a slabé, nedokážu ešte piť, a preto musia mať špeciálnu hadičku – sondu na krmenie.

Každú sobotu chodieval Rudko cvičiť na koníkovi. Počas prestávky mu táto čítal. „Musím aj ostatným deťom povedať, čo som sa dozvedel z tejto knihy. Koňa čistíme a češeme preto, aby mal lesklú srst'. Zdravý koník strihá ušami, ak niečo začuje,“ pomyslel si.

A aj sa im to pokúsil povedať, ale nik mu nerozumel. „Má šmatlavý jazýček,” povedala Emka a pozrela na svoje čudne vykrivené chodidlo. „Ja mám šmatlavú nohu a tiež za to nemôžem,” dodala.

Zvyčajne deti okolo dvoch rokov už vedia spojiť 2 až 3 slová a vedia povedať napríklad „mama daj” alebo „tato pod’u”. Niektoré deti to však nedokážu ani v oveľa staršom veku. Nikdy sa nenaucia rozprávať tak, aby im ostatní rozumeli. Aj Rudko medzi ne patril. Hoci nerozprával, takmer všetkému rozumel a chcel s ostatnými komunikovať. Aké boli tvoje prvé slová a vety? Povedal/povedala si niekedy niečo smiešne, keď ťi to nešlo inak?

Niektoré deti majú ploché nohy, niektoré dobre nevidia, niektoré nepočujú, niektoré vôbec nedokážu chodiť... Na svete sú rôzne deti. Mnohé nemajú žiaden zdravotný problém. Niektoré len celkom malý alebo taký, čo sa dá jednoducho vyriešiť, napríklad trochu slabší zrak nosením okuliarov. Sú však aj také, ktoré majú ťažké zdravotné problémy. Na mnohé neexistujú ani lieky. Tak to bolo aj v Rudkovom prípade.

RUDKO SÚŤAŽÍ

Cez víkend bol Deň detí. Dospeláci z Rudkovej ulice pripravili pre deti rôzne súťaže. Všetky boli o rozprávkach. „Deti, teraz vám na chvíľku zaviazem oči a každý si z vedierka vyberie jeden vrchnáčik. Podľa jeho farby sa rozdelíte do troch skupín: červenej, zelenej a modrej. Nezabudnite, že súťažíte ako tím,“ povedala deťom na začiatku teta Katka. Rudko patrilo do zelenej skupiny rovnako ako jeho kamarátka Hanka.

Popros mamu alebo ocka, aby ti zaviazali na chvíľku oči šatkou tak, ako majú Hanka a Rudko na obrázku. Teraz pohľadkaj po líčku toho, koho máš pri sebe najbližšie.

Je to ťažké? Vedel/vedela by si takto prejsť k dverám? A postaviť vežu z kociek?

Medzi nami sú ľudia, ktorí nevidia. Môžeš si to predstaviť tak, že všetko musia robiť ako teraz ty, bez toho, aby si pomáhal dôležitým zmyslom – zrakom. Neznamená to však, že sa vo svete stratia, dokážu veľmi dobre používať sluch i hmat. Pomocou hmatu dokonca aj čítajú. Už si počul/počula o špeciálnom Braillovom písme?